

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

AUGUST

2023

Uus elu

Jah, Elu on saanud avalikuks, ja me oleme näinud ja me tunnistame ja kuulutame teile igavest elu, mis oli Isa juures ja on saanud meile avalikuks. 1Jh 1:2.

Ja see tunnistus on: Jumal on andnud meile igavese elu ja see elu on tema Pojas. Kellel on Poeg, sellel on elu; kellel ei ole Jumala Poega, sellel pole elu. 1Jh 5:11-12.

Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu, vana on möödunud, vaata, uus on sündinud.

2Kr 5:17.

Kogu Jeesuse elu maa peal oli üleloomulik elu. Temal oli jumaliku kirkuse rikkus, mis kõigil teistel puudus ja mida

ei mõistetud.

On tõsi, et temas olev kirkus oli üldjoontes inimeste poolt vaadatuna varjatud. Siiski oli hetki, kui see tungis läbi savimaja seinte; ja siis inimlapsed langesid nagu halvatu tema jalgade juurde. Ta elas üleloomulikku elu.

Need teed, millel ta liikus, erinesid tavaliste inimeste teedest ja seetõttu liikus ta sageli ükski. Maailm pilkas teda, vaimulik kõrgklass väenas teda ja tema lähedased mõistsid teda valesti. Temast ei saadud aru.

Ometi polnud keegi nii tõeliselt vastanud Jumala mõtetele ja plaanidele inimese elu suhtes kui Jeesus, Jumala Poeg.

„Tuul puhub, kuhu ta tahab, ja sa kuuled ta häält, kuid ei tea, kust ta tuleb ja kuhu läheb. Niisamuti on kõigiga, kes on sündinud Vaimust.”

Jeesus ei ütle, et Vaim on tuule taoline. Nii sageli jutlustatakse. Kuid ta ütleb, et see, kes on Vaimust sündinud, on tuule taoline. Ta järgib kõrgemaid seadusi. Ta elab üleloomulikku elu.

Õpetaja tee on jüngrite tee.

Jeesuse järgijad on alati olnud maailma arvates imelikud. Nad on kõndinud teed, mida tavalised inimesed ei ole mõistnud. Kas arvate, et Jeruusalemma preestrid ja variserid võisid mõista Saulust Tarsosest, kui temast sai kristlane? Kas sa usud, et Hannas ja Kaifas ülistasid Jumalat, kui kuulsid sellest

uudisest?

Sauluse viha, ähvardusi ja tapahimu nad mõistsid. Tema soov saada Damaskuse teekonnale volitusi oli täielikus kooskõlas nende mõtetega. Kuid et temast, Saulusest, kes oli üks nende hulgast, oli saanud kristlane – et ta oli hakanud fanaatikuks ja toetama ning kuulutama puusepa ristilöödud poja õpetust – see oli äraarvamatu.

Veel tänagi on ennekuulmatu – midagi kohutavat ja hirmuäratavat jumalatutele selles, et keegi saab päästetud.

Tunnen ühte muusikakaupmeest, kelle Jumal mõni aasta tagasi sai kätte. Ta oli ennegi veidi usklik, kuid siis sai temast rohkem kui religioosne; temast sai uus loodu.

Sisu

Fr. Mangs. UUS ELU.....	1
D.L. Moody. KAHETSUS E	
MEELEPARANDUS.....	8
J. Meyer. ÄRA KARDA.....	18
JIMMY HUHTALA	
JUTUSTAB.....	26

<https://huudjahaal.ee/>

Jumala sõna veebiväljaande väljatrükk (august 2023).
Kolmekümne neljas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044

Toimetuse postiaadress:

Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Misjoniühing Hüüdjä Hääl
a/a EE732200221004116193

Kas tead, mida ta tegi? Ta läks kauplusesse ja tegi uue inventuuri kolm kuud varem tehtud inventuuri järgselt. Ta kogus riulitelt jazzmuusikat rohkem kui tuhande krooni eest ja laskis sel otseteed minna ahju.

Olen kindel selles, et tema vanade sõprade hulgas oli rohkem kui üks, kes vargsi jälgisid teda ja ootasid, et ta läheb hulluks.

Ta oli saanud osaliseks uuest elust ja seejärel oli ta mõistetamatu vanale kogukonnale. Siis, kui ta sai maitsta õndsust Jumalas.

Oli teine mees, kes tuli ühel öhtul koosolekule. Tal oli mõni päev hiljem täitumas nelikümmend eluaastat ja ta oli selle pidupäeva tarvis hankinud koju paar kolm liitrit viina. Siis ta kohtus elava Jumalaga. Ta läks sel öhtul ruumi, kus murelikud palvetasid, alandus Issanda ees ja läks koju uue inimesena. Jõudnud koju, võttis ta võtmekimbu, astus kapi juurde ja võttis välja oma viinavaru. Siis ta tassis kõik need kuni viimseni valamu juurde, lõi kolmel pudelil kaela katki ja

kallas selle kanalisatsiooni.

Ta sai maitsta uut veini ja siis kaotas vana oma külgetõmbe. Seda ta ei vajanud enam.

Kuid võid arvata, kuidas endiste sõprade silmad läksid suureks, kui nad tulid pidupäeval teda tervitama ning ta päästetu ja julgena rääkis neile, et ta oli saanud kristlaseks ja et sünnipäevajooigid olid läinud kanalisatsiooni.

See, kes on Jumalast sündinud, järgib kõrgemaid seadusi.

Uus elu on käsitamatu, kuid sellele vaatamata imeiline tõelisus.

Inimesed arvavad vahel, et see on ettekujutus ja tunne, hüpnotism või sugestioon. Õnnistatud meelekujutelm, mis teeb valetajast tõerääkija, vargast ausa ja päästab joodiku vägijoogihimust!

Õnnis meeolelu, mis kustutab himude lõõma patupahe-dest rikutud elus, mis muudab söimleja palvetajaks ja pöörab kadeda, maisust taotleva pilgu taeva poole!

Maailm vajab palju sellist „meelekujutlust” meie päevil. Võibolla just sina, lugeja, peaksid kogema midagi sellisest „meeleolust”.

Armas sõber, küllap see oli midagi muud kui hüpnootism, mis tegutses sellel nelipüha-päeval Jeruusalemmas, kui kolm tuhat patust võideti Jumalale. See oli Püha Vaimu vägi. See oli uus elu, mis võimsa kevadvooluna murdis läbi.

Midagi muud kui „hea meeolu” oli see, mis haaras Sauluse, endise tagakiusaja Damaskuse teel. Miski muu kui kaduv tunne juhtis teda elu uuele rajale. Ülestõusnud Päästja elu ja vägi oli see, mis haaras noore variseri ja selle tõttu sai mehest see, kelleks ta sai.

Tänu Jumalale! Uus elu on imeline reaalsus veel täna. See levib oma haruldasi teid pidi ja järgib oma üleloomulikke seadusi. Seda saab hoida ja arendada, kuid mitte kunagi paigutada kasti, siis see sureb.

Just seetõttu, et see on ilmne tõelisus, on see ka teadlik elu.

Mõned inimesed mõtleavad, et inimene ei saa kunagi olla kindel oma päästmises. Ta peab otsima – alati otsima, kuid kui ta midagi leiab, mida nimetatakse päästekindluseks, siis oleks ta nagu saanud variseriks ja asunud vaimuliku uhkuse ohtlikule teerajale.

Kas arvad, et tõe Jumal tahab keelduda olemast meie Isa, nii et oleme tema lapsed? Mitte ialgi! Inimesed võivad salata Jumala, kuid Jumal kunagi ei salga oma tõelisi lapsi. Või arvad, et ta tahab hoida meid ebakindluses selles, kas me oleme tema päästetud lapsed või mitte?

„Seda ma olen kirjutanud teile, kes te usute Jumala Poja nimesse, et te teaksite: teil on igavene elu.”

„Seesama Vaim tunnistab koos meie vaimuga, et me oleme Jumala lapsed.”

Tänu Jumalale, et paljudel, kes neid ridu loevad, on Jumala Vaimu tunnistus südames! Nad võivad julgelt vaadata Taevaisa poole ja öelda: „Tänu, armas Jumal, et Sina oled minu Isa ja üksnes armust saan olla Sinu laps.”

Kas saad nii teha? Kas sinul on Vaimu tunnistus päästest? Kas oled kindel selles, et kõik on sinu ja Jumala vahel selge?

*Kas elad Jeesuses
usu uut elu?*

Kas saad kord taeva õndsuses

Teda ülistada?

Ma küsin: Kas tead, kas sa elad?

Uus elu!

Mida see sisaldab? See on, et Jumal ise on Vaimu kaudu võtnud asukoha sinu südames. Uus elu on Jumala enda elu.

„Eks te tea, et te olete Jumala tempel ja teie sees elab Jumala Vaim?”

„Nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus.”

Langenud maailmale – pattudes ja ülelöökides surnule – on olemas ainult üks elu: Jeesuse Kristuse ülestõusmiselu. Püha Vaim on saadetud maailma vahendama seda elu vaimulikult surnud inimestele. „Sest ta võtab minu omast ja kuulutab teile.” „Kellel ei ole aga Kristuse Vaimu, see ei ole tema oma.”

Kõikide aegade pühad on joonud samast allikast ja saanud osaliseks samast püha elu voolust – Jumala Talle puhtast elust.

Ütle vend: kas tunnend seda voolu? Kas tulvab see sinu sisemises maailmas?

„Katsuge iseendid läbi, kas te olete usus! Pange end proovile! Või te ei tunne endast, et Jeesus Kristus on teie sees? Kui ei, siis te olete ju kõlbmatud!”

Ei sina ega mina saa mõõta selle vaimuliku tõelisuse sügavust. Pea käib ringi, kuid süda laulab Issandale ülistust, sest Jumal elab seal.

Ära imesta, et pühade elu on nii rikas. Ära hämmastu, kui kuuled kristlasnoorte kaasahaaravat laulu:

Hüvasti patt ja maailm!

Ma kunagi ei pöördu tagasi

Jeesus mu lunastas,

Tema ka päästis.

Tema oma olen alati!”

Pigem imesta, kui näed Jeesuse jüngrit käimas hapu näoga, kaeblemine huultel.

Uus elu toob kaasa imelist rikkust ja tabamatut väge. See murrab patuahelad ja

juhhib igatseva hinge Jumala laste imelisse vabadusse. See toob rikkust, mis on rohkem kui küllalt korvama maailma hiilgust ja hurma.

Aastaid tagasi võitis Jumal enda omaks ühe noore ooperilaulja. Laul oli kogu tema maailm. Ta oli sõprade poolt austatu ja rahvahulkade lemmik. Polnud mingit jõudu maailmas, mis oleks tema lahutanud ooperist.

Kuid Jumal tegi seda. Ta võttis enese hoolde tema noore südame ja täitis selle taevaliku elu ja rahuga. Siis oli võimatu jätkata vana teed. Austusavaldused võisid kõlada teistele. Roose võidi visata teiste jalge ette. Ta oli kristlane ja pidas ainsaks auks seda, et olla kõiges Õpetajale meelt mööda.

Tema vanad sõbrad tegid kõik, et võita teda tagasi enda poolele. Nad meelitasid ja kiusasid ja ahvatlesid – kuid asjata.

Ühel päeval kutsuti teda osalema erapeole, nii et tema vanad sõbrad saaksid veelkord nautida tema laulu.

„Tule veel ainult seekord!”

Ta lubas ja läks. Täissaal õhkus imetlusest ja ootusest, kui äsjapäästetud ooperilaulja lavale astus. Ta mängis sellel õhtul ise saateks ja isegi kõrvalseisja võis märgata, et püha võitlus käis tema rinnas, kui ta astus klaveri juurde ja vajutas esimesed akordid.

Siis kandus esile laul – kirkamalt kui kunagi enne – võiduka ja võimsana:

Oi ääretu halastus!

Kallilt Ta mu hinge lunastas eluks.

Nüüd õnnis, armust rõõmustan

Ta leidis kõrbest minu, eksinu.

Ta laulis nii nagu äsjapäästetud ooperilaulja Jumala poolt vallutatud südamega saab laulda. See oli mõjus. Veidi hiljem kostus nuukseid ja nuttu saali igast nurgast.

Uus elu oli teinud lauljatori vabaks ja siis vabastas see ka teisi hingi.

Uus elu loob uusi eluvajadusi. Samal määral, kui palju meie vaimulik inimene kasvab ja süveneb, lähevad ka

vaimulikud vajadused suuremaks ja sügavamaks. Kõrgele pürgiv mänd vajutab oma juured sügavamale ja nõuab rohkem toitu, kui nõrk taim selle kõrval.

Milline on erinevus kristlase ja maailmaliku inimese vahel? Sama mis lõokese ja muti vahel. Sa tead, et mutt vedab suurema osa elust maapinna all ja naudib enim seda. Kuid ta kardab kohutavalt päikesevalgust.

Mäletan, kuidas võtsin kord kinni maad sonkiva eluka ja hoidsin teda käes. See püüdis peita oma koonu minu sõrmede vahele ja väljendas selgelt, et sellele ei meeldinud valgus. Kui panin selle maha, libises see oma teed mätta alla.

Kuid lõokesel on teine meelelaad. Sellele ei meeldi olla maapinnal ega laula ta seetõttu kunagi seal. See tõuseb ülesse ja alles siis vabastab oma esimese lõõrituse. Mida kõrgemale ta tõuseb, seda kirkamalt ta kõlab.

Mõni aasta tagasi seisin kodukohas maikuu lõpul, kui raevutses lumetorm, ja

kuulasin lõokese laulu. See oli tõusnud kõrgemale tormipilvedest ja ülistas oma Loojat, samal ajal kui sirutatud tiivad tõstsid selle tormisest ilmast kõrgemale.

„Kes ootavad Issandat, saavad uut rammu, need tõusevad tiibadega üles nagu kotkad.”

Lõokese loomupära ja kotkatiivad! Ütle, lugeja: kas oled olnud osaline sellisest olemusest? Kas on vaimulikud eluvajadused saanud oma õiguse sinu elus? Miks sa elad?

Sina ei pea olema mingi suur patune, et olla maa küljes kinni. Sul peab olema üksnes allapidi suunatud meelsus ja see kinnitab, et valitseb mutiloomus.

„Sest need, kes elavad loomuse järgi, mõtlevad lihalikke mõtteid.”

Tõeline kristlane elab selleks, et meeldida Päästjale ja saada tema sarnaseks, nii palju kui võimalik. Tõeline kristlane ei küsi, kui lähedale maailmale võib minna ja siiski saada taevasse. Tõeline kristlane tahab kaasata taeva-teele nii paljusid kui võimalik.

Tal on meelsus, mis teeb ta võõraks ja majaliseks maa peal ja seetõttu suundub ta kõrgustesse.

Ta ootab Peigmehe saabumist. Ta tahab olla valmis kohtama teda millal iganes.

Tõeline kristlane vajab vaimulikku toitu ja ta otsib seda

Jumala sõnast. Ta igatseb vaimulikku õhustikku ja palvetab selle pärast.

Kas sa oled kristlane?
Kas sa elad uut elu?

FRANK MANGS

Kahetsus e meelearandus

Ap 17:30: Jumal on küll selliseid teadmatuse aegu sallinud, kuid nüüd käsib ta kõigil inimestel kõigis paigus meelt parandada.

Olen kuulnud mitmeid mind kritiseerivat, et ma kunagi ei räägi meelearandusest. Sellega on nüüd nii, et minul pole kunagi olnud edu, kui ma olen rääkinud meelearandusest. Kui olen sellest jutlustanud, ei ole inimesed tulnud pöördumisele. Olen alati õnnestunud paremini siis, kui olen rääkinud neile Kristuse armastusest.

Kuid sellel õhtul kavatsen ma rääkida meelearandusest, et ei oleks põhjust laita. Siiski usun ma sellesse sama

palju, nagu ma usun Jumala sõnasse.

Kui Ristija Johannes tuli kuulutama Juuda rahvale, hüüdis ta vahel:

„Parandage meelt! Parandage meelt!”

Kui Kristus tuli, Johannese sõnum muutus: „Talle veri võtab ära maailma patu.”

Ka mina tahaksin pigem hüüda „Talle veri võtab ära maailma patu”, kui rääkida meelearandusest.

Kui Kristus alustas, oli ka Tema sõnum: „Parandage meelt!”

Kuid varsti hakkas Ta näitama neile midagi kõrgemat. Ta hakkas rääkima inimestele

Jumala armastusest, sest Jumala armastus ajab meelt parandama.

Kui inimesed nelipühapäeval küsisid, mida nad peaksid tegema, et saada päästetud, said nad vastuse: „Parandage meelt!”

Kui Kristus saatis jüngrid kahekaupa kuulutama, andis Ta neile korralduse rääkida: „Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.”

Selline on Piibli selge õpetus.

Inimesed küsivad, mis on meelearandus. Kui neilt küsida, siis paljud vastavad: „Olen sageli väga kurb oma patu pärast.”

Kuid see ei ole meelearandus. Meelearandus on midagi palju enam, kui tunnistada, et mul on natuke kahju. Meelearandus tähendab pöördumist ja pattude hülgamist.

„Õel jätku oma tee ja nurjatu mees oma mõtted.”

See on meelearandus. Kui inimene ei pöördu oma pattudest, ei ole ta meelearandane Jumalale. Kui meelearandus ei too kurjusest headusesse, ei

ole see õige meelearandus.

Pöördumata inimene mõtleb, et Jumal on tema vaenlane. Lubage mul seda esitada, samuti nagu tõde, et Jumal vihkab pattu. Ta karistab pattu, kus Ta iganes seda kohtab. Kuid samas Ta armastab patust ja soovib, et see tuleks meelearandusele ja pöörduks ära oma pattudest. Ei piisa sellest, et ollakse õnnetu oma pattude pärast.

Me ei saa arvata, et Kain ei olnud kurb. Ometi ei olnud see tõeline meelearandus. Piibel ei räägi, et ta oleks hüüdnud: „Jumal, anna minule andeks!”

Ta ei kahetsenud, kuigi ta oli kurb.

Ent Juudas. Pole märkigi sellest, et ta oleks pöördunud Jumala poole ega tunnistust, et ta oleks tulnud Kristuse juurde paluma andeks. Kuid ilmselgelt oli ta kurb. Ilmselt oli ta täidetud südametunnistuse vaevast ja lootusetusest. Kuid siiski ei osutanud ta tõelist kahetsust.

Meelearandus on pöördumine Tema poole, kes on meid

armastanud ja andnud ennast meie eest.

Kui mõtleme kuningas Saulile ja erinevusele, mis oli tema ja Taaveti vahel, siis mõistame seda paremini. Taavet oli langenud sama sügavale, isegi veel sügavamale kui Saul. Ta kukkus kõrgemalt. Kuid milles oli erinevus nende kahe vahel? Selles, et Taavet pöördus Jumala poole, tunnistas patu ja sai andeks. Kuidas läks Sauliga? Tema ei parandanud meelt ja Jumal ei saanud teda päästa, kuna ta ei teinud nii.

Kõikjal Piiblis näeme, et iga kord, kui inimesed on meelt parandanud, on Jumal andnud neile andeks. Meenutame tõlnerit, kes läks templisse palvetama. Ta tundis oma eksimusi nii palju, et ei saanud tõsta oma pilku taeva poole. Ta lõi endale vastu rinda ja hüüatas: „Jumal, ole mulle patusele armuline!”

See oli tõeline kahetsus ja pöördumine. See mees läks koju pärast seda, kui oli saanud andeks.

Aga kadunud poeg! Tema isa ei saanud anda talle andeks nii kaua, kui ta oli

võõral maal, kus ta oli raisanud kogu oma omandi kergemeelses eluviisis. Kuid kohe, kui poeg tuli koju, sai ta andeks. Isa ruttas talle vastu, huultel andeksandmise kallid sõnad. Poleks olnud mingit kasu anda noorukile andeks nii kaua, kui ta oli võõral maal ega polnud kahetsenud. Ta oleks siis üksnes halvustanud isa õnnistust.

Selline on ka patuse olukord Jumala ees. Ta ei saa mõista andestust ega õnnistust enne, kui ta tuleb kahetsejana Jumala juurde ja palub andestust.

Piibel ilmutab, et Jumal käitub meiega samal viisil kui isa pojaga. Teie, isad ja emad, kellel on lapsi, lubage seda selgitada ühe näite abil.

Kui te koju tulles leiате, et poeg on võtnud raha teie kotist, siis lähete poja juurde ja küsite temalt: „Juhan, kas sina võtsid selle raha?”

Võibolla ta vastab: „Jah, isa, mina võtsin.”

Mida te siis teete, kui poeg ütleks seda ilma mingi kahetsuseta? Ilmselt ei andestaks te niisama. Tahak-

site enne äratada tema südametunnistuse, sest te teate, et oleks vale anda andeks pojale, kui ta ei mõista, et tegi valesti. Oletagem, et ta ei tahaks seda teha ja vastaks jultunult: „Jah, ma võtsin, kuid mis selles siis halba on.”

Ei isa ega ema ei saa anda andeks enne, kui ta möönab, et käitus valesti ja palub andeks. Samuti on iga patusega.

Nad on pöördunud ära Jumalast. Nad on rikkunud tema käske ja tallanud Tema seaduse jalge alla. Nende patt jääb neile ja nad kannavad selle tagajärgi, kuni hakkavad osutama kahetsuse märke. Kuid sellel hetkel, kui nad näevad oma kurjust Jumala ees ja tulevad Tema juurde, saavad nad andeks ja nende patt pühitakse ära.

Keegi ütles mulle: „Minu patud lahutavad minu Jumalast.”

„Ei,” vastasin, „mitte patud ei lahuta teid Jumalast, vaid teie oma tahe.”

See on just see, mis on inimese ja Jumala vahel.

Kristus tahab võtta ära kõik patud, kui inimene tahab neist vabaneda. Kuid ta võib olla nii ülbe, et ei taha tunnistada Jumalale oma patust. Kui sinu poeg ei tunnistata oma eksimust, ei anna sa talle andeks. Kuidas siis saaks Jumal anda andeks sellele, kes ei kahetse oma pattu? Kui Ta lubaks patuseid oma riiki, siis algaks seal varsti sõda.

Te ei tahaks elada koos sellise inimesega, kes varastab kõike, mida näeb. Te ajaksite ta oma kodust välja. Meenutame kuningas Taavetit ja tema poega Absalomi. Absalom oli saadetud kodust ära oma eksimuste pärast, kuid ta palus oma sõpru tegetseada vahendajana, et ta tohiks pöörduda tagasi. See õnnestus, kuid oli keegi, kes ütles, et ta polnud kahetse- nud oma pahategu. Seetõttu ei soovinud isa teda näha. Kui ta oli mingi aja elanud Jeruusalemmas ja püüdnud ilma kahetsuseta saada tagasi endist positsiooni ja soosin- gut, läkitas ta oma sõbra Joabi kuninga juurde ütlema: „Uuri mind ja kui sa ei leia minus midagi valet, siis anna

mulle andeks.”

Nii sai ta andeks. Kuid Taa-
vet tegi midagi meeletut, kui
ta andis printsile andeks. Mis
sellele järgnes? See tagandas
tema kuninga troonilt. Nii
teeksid ka patused, kes ilma
meeleparanduseta pääseksid
taevasse. Nad tagandaksid
Jumala Tema troonilt, rebik-
sid valitsuskepi tema käest.
Seetõttu ei saa ükski patune
ilma meelt parandamata tae-
vasse.

„Kuid ma usun Jumala
halastusse,” võib keegi öelda.

„Mina ei usu, et Jumal
lubab kellelgi sattuda
hukatusse. Küll kõik saavad
taevasse.”

Kuid meenutagem neid
inimesi, kes elasid enne
veeuputust. Kas te arvate, et
Jumal võttis taevasse kõik
need, kes olid liiga kurjad, et
elada maa peal? Ei võtnud. Ta
päästis veeuputusest Noa ja
võttis tema taevasse.

Paljud usuvad, et kõik
inimesed pääsevad taevasse.
Kuid tuleb päev, kui nad saa-
vad näha, et saatan on neid
petnud. Keegi ei pääse ilma
meelt parandamata taevasse.

Kui nad ei loobu oma pat-
tudest, ei saa nad tulla
Jumala riiki. Jumala seadu-
sed on selles suhtes täiesti sel-
ged.

Inimene peab kahetsema
oma patte ja pöörduma
Jumala poole. Piibel õpetab
nii.

Miks siis inimene paneb
käed kokku ja ütleb: „Küll
Jumal mind ikkagi taevasse
võtab.”

Mõelgem, et keegi äsja
ametisse valitud ametnik
läheks esmalt vanglasse, koh-
tuks suure hulga kurjategi-
jatega ja ütleks siis: „Mul on
kahju nende vangide pärast
ega soovi, et neid siin
hoitakse.”

Oletagem, et nende hulgas
on ka mõrvareid ja ka nende
kohta ta ütleks: „Mina olen
nii hella südamega ega soovi,
et neid mehi karistatakse.”

Siis ta avab vangla ukSED ja
laseb nad kõik välja. Kui kaua
saaks selline valitseja olla
ametis? Samad inimesed, kes
loodavad Jumala halastusele
pöördumata patuste suhtes,
tõstaksid häält tema vastu.
Nad ütleksid: „Neid mõr-

vareid tuleb karistada, muidu on kogu ühiskond ohus. Me ei saa olla julged oma elu pärast.”

Siiski need usuvad, et küll Jumal on armuline ka nendele, kes ei kahetse oma patte. Armsad sõbrad, ärge eksige, sest see on saatana lõks.

Peame uskuma Jumala sõna, et pöördumata patusel ei ole mingit lootust. Avagu Issanda Vaim meie süda ja silmad, et näha tõde. Juurdugu see meie südamesse.

„Õel jätku oma tee ja nurjatu mees oma mõtted.”

Sõber! Meeleparandus ei ole sama kui hirm. Paljud inimesed ütlevad, et minu jutlused ei ole piisavalt karmid. Kuid mina ei soovi tuua inimesi Jumala riiki hirmutamisega. Ma ei usu sellistesse jutlustesse. Kui võidaksin kedagi Jumalale hirmutamisega, olen kindel, et nad jätaksid kohe Jumala. Kui tahaksin inimesi hirmutada taevasse, peaksin maalima nende ette põrgu koledused ja hüüdma: „Kiirustage! Kiirustage!”

Kuid nii ei võideta inimesi. Taevas ei ole orje. Kõik seal viibijad on vabast tahtest võtnud vastu pääste. Hirmutamine ei ole kedagi sinna juhtinud. Mõelgem laevale lainetel. Meremehed kardavad, et see kohe upub ja nad on surma omad. Nad hakkavad palvetama. Kas nad kõik on usklikud? Ei, vaid hirmul. Nad ei kahetse midagi. Kui torm on möödas ja nad on maal, on nad sama muutumatud kui enne. Nende kartus on läinud. Nad on selle unustanud ja hakkavad elama endist elu.

Kui paljud on haigevoodil lamades, kui surm on neid ümbritsenud, teinud otsuse elada uut elu, kui nad terveks saavad. Kuid niipea, kui nad on terveks saanud, on nad unustanud oma otsuse. Nad olid hirmul ega olnud see õige meelelaad. Hirm ei ole sama kui pöördumine.

Tõeline pöördumine on see, kui Püha Vaim näitab inimesele nende patte. Seda tahaksin esile kutsuda. Las Püha Vaim paljastab igale inimesele tema ohtliku olukorra.

Kui Jumal ajas Aadama ja Eeva välja paradiisist ühe patu pärast, siis kuidas võiksime mõelda, et Jumala lubaks tulla taevasse kümne tuhande patuga, mida pole kahetsatud ega andeks palutud? Mõni võib öelda: „Minul ei ole midagi kahetseda.”

Kui siin on keegi variser, siis tean, et see jutlus ei mõjuta teda. Tahaksin muide näha seda meest, kes astub välja ja ütleb: „Minul ei ole ühtegi pattu.”

Kui oleksin selline, kes arvab, et tal ei ole ühtegi pattu, ei läheks ma iialgi palvekotta. Kas keegi tunneb inimest, kellel ei ole pattu?

Vähemalt viimase kahekümne aasta jooksul ei ole möödunud päevagi, kui oleksin saanud rõõmustada: „Täna olen elanud ilma patuta ega ole mul midagi kahetseda.”

Kas keegi võib öelda siiralt: „Minul ei ole midagi sellist, mida andeks paluda ega midagi kahetseda.”

Mõni arvab, et Jumal on seadnud kümme erinevat

käsku, millest igaüks tähendab ühte erilist pattu. Kuid kui keegi on rikkunud ühte, on ta süüdi kõigi vastu. Kui üks varastab viis dollarit ja teine viissada, on mõlemad vargad. Kes on rikkunud ühte käsku, on rikkunud kõiki. Kui keegi seda ei tunnista ega tule kahetsuses Jumala juurde, ei ole tal mingit lootust. Nii kinnitab Piibel Moosese esimesest raamatust kuni Ilmutuse raamatuni. Ära kanna mõtet, et sinul ei ole pattu.

Kuulsin räägitavat ühest mehest, kes oli tulnud pöördumisele ja kellelt üks tema sõber küsis, kas ta on kahetsenud oma patte. See vastas: „Muidugi mitte. Sellega ma oma pead ei vaeva.”

Sõber, pöördumise tagajärg peab olema palju sügavam. Pöördunu peab kahetsema ja otsima lepitust selles, milles ta on eksinud. Kui tal on olnud tüli kellegagi, tuleb minna leppima. Kui ta ei nõustu, on tema pöördumine petlik.

Kui inimene pöördub Jumala poole, saab temast uus loomus. Tema tegevus

peab olema armastusest juhitud. Ta armastab vaenlasi ja proovib head teha ka neile, kes on teinud talle kurja. Need on pöördumise tegelikud tunnused. Kui neid ei leidu, ei ole tema pöördumine jõudnud ajast südamesse. Me peame sündima uuesti, Vaimust. Meie süda peab südima ülalt.

Kui inimene kahetseb ja pöördub taeva Jumala poole, on mõjutus sügav ja põhjalik. Loodan, et igaüks mõistab tõelise kahetsuse vältimatust, et ta võiks tulla Jumala juurde ja saada õnnistatud. Lubagu Jumal, et Tema Püha Vaim suunaks igaühte seda paluma.

Mulle tundub, nagu kuulaksin kedagi ütlemas: „Mis meelearandust on minul täna vaja?”

Maailmas on ainult kaks hulka: need kes on Kristuse poolel ja need, kes on Tema vastu.

Kristuse poolele asumine tähendab suundumist vanast uude. Vana kogukond oli halb, kuid uus on hea. Miks te ei soovi muutuda!

Oletame, et minul oleks täna kutse New Yorki ja ma läheksin jaama kella kümnesele rongile. Kuid rongis istudes tuleks keegi sõber ja ütleks:

„Kuid sina oled vales rongis, see rong sõidab Burlingtoni.”

Mina aga vastaksin: „Sa oled eksinud. Ma küsisin ja mulle öeldi, et see on õige.”

Siis sõber ütleks: „Kuid mina olen elanud Chicagos kakskümmend aastat ja tean kindlasti, et oled minemas vales suunas.”

Lõpuks mees veenab mind. Kuid sellele vaatamata võin istuda oma kohal, kuigi tean, et see on vale rong. Kui ka teie ei hülga vale rongi ega asu õigesse, ei saa te kunagi pääseda taevasse. Kui sa ei ole veel meelt parandanud, siis võta kogu reisivarustus ja muuda rongi!

Kui inimene ei ole meelt parandanud, on tema nägu suunatud Jumalast kaugemale. Kuid sellel hetkel, kui ta pöördub Jumala suunas, saab ta rahu ja rõõmu. Nii paljud ei igatse rahu ja

rõõmu.

Mäletan kuidas väiksena tahtsin kätte saada oma varju. Võib olla oled ka sina olnud nii lapselik. Jooksin oma varju järel, kuid see kogu aeg põgenes minu eest. Ma ei mõistnud, kuidas oli vari kogu aeg minust ees.

Kord jooksin aga päikese poole. Siis märkasin, et vari jooksis minu järel ja püüdis mind kätte saada. Kogu tee jooksis see minu kannul. Nii on ka õiguse päikesega. Rahu ja rõõm käivad selle ees, kes liigub selle päikese poole. Kuid kui keegi pöörab sellele selja, on tema kaaslaseks pimedus. Pöördu Jumala valguse poole, siis selle paiste valgustab sinu südant. Ära ütle, et Jumal ei anna andeks. Inimene ise on andestamise takistus.

Õde rääkis mulle, et tema väike poeg oli ühel hommikul öelnud midagi kohutavat. Siis isa ütles talle: „Sämmi, mine palu emalt andeks.”

„Ma ei taha,” vastas poeg.

„Kui sa ei taha paluda emalt andeks, pead minema kohe voodisse.”

Oli varahommik ja isa ei olnud veel läinud tööle. Poeg ei uskunud, et isa mõtleb öeldut tõsiselt ja jätkas: „Ei taha.”

Nad võtsid poisi riidest lahti ja panid ta voodisse. Kui isa tuli koju lõunale, lootis ta leida poja väljas mängimas. Kui isa teda ei näinud, küsis ta naiselt, kus poiss on.

„Ta on veel voodis,” vastas ema. Siis läks isa ja istus tema voodi juurde ning ütles: „Sämmi, ma soovin, et sa lähed ema juurde ja palud temalt andeks.”

Poeg vastas jälle: „Ei.”

Isa püüdis keelitada ja paluda teda, kuid ei soovinud sundida. Pärast lõunat läks isa tööle lootuses, et kui ta õhtul tuleb, on poeg võitnud oma isepäisuse. Kuid kui ta õhtul tuli, magas poiss endiselt sängis. Ta oli maganud kogu päeva. Isa läks uuesti tema juurde, et saada poega nõusse minema ema juurde, kuid asjatult. Ka ema püüdis teda mõjutada, kuid tulemuseta. Sel ööl ei saanud kumbki magada. Nad ootasid iga hetk, et nende väiks poiss koputab uksele, sest nad soo-

visid anda talle andeks. Õde ütles, et nagu surm oleks tulnud nende majja. Ta polnud kunagi elanud üle sellist ööd.

Hommikul läks isa jälle poja juurde ja ütles: „No nii, Sämmi, nüüd sa palud andeks, kas pole?”

Kuid poeg pööras näo seina poole ega soovinud rääkida.

Isa tuli lõunale, kuid poiss oli sama isepäine nagu varem. Näis, et ta oli otsustanud võitluse võita. Kuid vanemad ei soovinud lapse enda pärast lasta tal käia oma teed.

Kas meile pole parim, et nõustuksime Jumala tahtega, selle asemel et käia oma teed. Oma tee viib hävingusse, kuid Jumala tee igavesse ellu.

Isa läks tööle. Kella nelja paiku õhtupoolikul läks ema tuppä pojaga rääkima.

Olgu pealegi, Sämmi, ütle „ema”.

„Ema,” ütles poeg.

Ütle nüüd „anna”.

„Anna,” ütles poeg.

Andeks.

„Andeks,” kordas poeg ja hüppas samas süngist.

„Mina olen öelnud selle,” hüüdis ta. „Vii mind isa juurde, et saan seda ka temale öelda!”

Sina patu ori, mina ka sina Isa juurde paluma andeks. Siis on sinu kahetsus õige. Mine murdunud südamega ja palu Jumalat, et Ta annab sinule andeks. Ära ütle, et sa ei oska, sest siis sa ei püsi tões. Iseka tahe ja kõva süda on takistuseks.

Lubage teile öelda, et peate ära leppima Jumalaga täna. Ei maksa lepitust lükata edasi ühtegi päeva. Sest Jumal ütleb „nüüd”.

Mõelge ilusat ookeanilaeva. See liigub piki kaljust rannajoont. Kapten ei aimagi, et laev on ohus, enne kui see tormab vastu kaljut ja upub. Sajad laevas olnud inimesed upuvad lainetesse. Kui kapten oleks aimanud ohtu, oleks ta rohkem uurinud teekonda. Kuid laev tormas veealusele kaljule ja uppus. Alles siis sai kapten teada, kus on oht, kuid oli juba liiga hilja.

Teil on veel aega, kuid juba viie minuti pärast võite olla igavikus. Jumal varjab meie eest meie surmahetke.

Seetõttu peab igaüks tegema meelearanduse ja pöörduma Tema poole siis, kui Ta kutsub.

Mina olen Õpetaja nimel kutsumas teid pöörduma

Jumala poole. Aidaku Jumal teil pöörduda ja elada.

D. L. MOODY

raamatus „Suuri ilo”

Ära kard

Jumal varustab meid usuga.

Roomlastele 12:3 on kirjutatud, et igale inimesele on antud usumõõt. Seega on sul usk olemas ega pea selle pärast palvetama. Ma ei pea usu pärast palvetama, vaid kasutama seda, mis mulle on antud. Mida rohkem usku kasutan, seda tugevamaks see muutub. Usk kasvab üksnes kasutades.

Usk on kui vägev jõud, mis paikneb meie vaimus. Selle vallandumisel võib meie elus juhtuda midagi tähelepanuväärset. Piiblis on kirjas, et õige inimese mõjuvõimas palve on väeline. Usk on väeallikas. Meil on usk.

Meie universumis on seadus "kasuta või kaota". Enda lihaskonda kasutamata

muutub sinu keha nõrgaks. Kui sinu jäse on olnud lahases kaua aega ja see eemaldatakse, siis sinu lihased on nõrgad. Seetõttu on vaja füsioteraapiat, et saada lihased taas toonusesse. Usuga on sama lugu.

Roomlastele 12:3 järgi on igale inimesele on antud Jumala usumõõt. Mitte suvalist usku, vaid Jumala enda usku.

Usuta ei saaks sa hommikul üles tõusta. Kui hommikul üles ärkad, siis usaldad oma jalgu ja põrandat, et nende kokkupuutel saad sa püsti seista.

Me elame usus kogu aeg, kuid see on loomupärane. Liikluses on vaja usku. Laste kasvatamisel samuti. Abiellumiseks ja seal püsimiseks

peab olema kuhjaga usku.

Kuid mõistame, et Kristusesse uskujatena on meil Jumala usk. Tegelikult on meis Jumal ise. Meis pole mingi inimlik usk füüsika seadustesse, vaid eriline Jumala antud usk.

Paulus ütles, et ta jõudis punkti, kus ta elas üksnes usu varal. „Nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest.”

Usk ei ole ilmtingimata kogetav või nähtav. Usk on meie langetatud otsus usaldada midagi või kedagi.

Usk ei ole mingi tundepuhang. Mõnel korral tunnen end võituna ja Jumala Vaimu täis, kuid teistel kordadel ei tunne ma mitte midagi.

Olen avastanud, et kui teen ususammu, kohtab Jumal meid alati. Ta aitab meil kohale jõuda. Kui me jääme tundeid ootama, siis võime igavesti ootama jääda, sest usk on nähtamatu ning selline, mida ei saa kogeda.

Piibel nimetab seda vaimseks tõendiks, millele saame toetuda. Paljud inimesed käivad pühapäeviti koguduses, kuid ei õpi eales kasutama või vabastama usku. Usk on meis peituv vägi.

Leian, et seda saab vabastada kolmel viisil: palvetades, kuulutades, tegutsedes.

Olen rääkinud Jumala sõna väljarääkimise tähtsusest. Peame lõpetama oma tunnete ja mõtete väljendamise ja rääkima selle asemel seda, mida Jumala sõna ütleb. Vastupidiselt oleme sagedasti probleemides.

Arvan, et pole ühtki seminari või konverentsi, kus ma ei räägiks, kuidas nõustuda Jumalaga ning hakata kuulutama Tema sõna häälega välja. Võin seda kinnitada mitmete piiblikirjakohtadega. Usku saab vabastada.

Kui ütlen, et usun omavat soosingut igas kohas, siis toetab seda ka Piibel. Kui ütlen seda välja, siis meenub mulle, et saan Jumalat usaldada ja vabastada enda usu, et majast lahkudes annab Jumal mulle soosingu igas kohas, kuhu

lähen ja teeb minu elus midagi erilist.

Kohtusin eile kellegagi, kes ei saanud soovitud parkimis-kohta. Ta ütles, et mis siis ikka, ei vedanud.

Loodan, et oled minuga piisavalt kaua, et su suhtumine muutuks. Minulgi oli selline suhtumine ning paljudel teistel samuti. Me saame aga usu vabastada, et Jumal annaks meile soosingu ning teeks meile asju, mis üllatavad meid.

Väikesed ja suured imed. Sageli hämmastun väikeste puhul rohkem kui suurte osas. Kui paljudele meeldib märgata Jumalat enda igapäevaelus, kus Ta teeb midagi, mis on tunnuseks Tema kohalolekust.

Kui mõtlen nendele aastatele, mil käisin kirikus. Ma armastasin Jumalat, kuulsin päästesõnumit, uskusin selsse ja oleksin surses taevasse läinud.

Usust ma ei teadnud midagi. Teadsin, kuidas uskuda, et oled päästetud. Ma ei teadnud aga selsest võr-ratust usuannist, mis võib

meile tuua tervenemist ja vabastada süütundest ning panna meid tegema asju, mida me ei oskaks ette kujutada.

Ära muutu laisaks. Kasuta seda usuandi, mitte ära oota motiveerivat tunnet, et täita Jumala poolt antud ülesannet. Usu varal tegutsedes puuduvad vastavad tunded. Tihti me ei näe oodatud tulemust koheselt.

Piiblis öeldakse, et kui palvetate, siis uskuge, et olete saanud vastuse ning siis te saate selle. See ei tähenda, et saate kohe vastuse. Kui palvetate, siis uskuge, et olete saanud vastuse ning siis te saate selle.

Mis toimub palve, usu vabastamise, uskumise ning lahenduse vahepealsel ajal? Kannatlikkuse proov. Samuti ka saatana valed. Räägime sellest kõigest, kuid hetkel teeme lühiülevaate.

Usust pole kasu, kui sa seda ei rakenda. Usku saab vabastada palvetades ja kuulutades. Jumala sõna rääkima õppides võid usku vabastada kogu päeva.

Alusta hommikut ja ütle, et Jumal armastab sind. Olen Kristuses õigeks tehtud. Minu patud on lepitatud. Sellest tuleb imeline päev. Täna juhtub minuga midagi head. Minu kaudu juhtub täna midagi head. See on üks palvevariatsioon. Jumal töötab inimestega erinevatel viisidel.

Mäletan, kui Dave ütles, et usk on samuti palve. Teadsin, mida ta mõtleb. Usaldan sind, Jumal. See on palve. Sageli teeme palvest nii suure rituaali, teeme selle keeruliseks ja muutume käsumeelseks ning teeme seda kohustusest, mitte rõõmsast meelest.

Palve on väeline. See muudab olukordi. Peame aga palvetama usus.

Paljudel meist on mitmeid väikeseid hirme. Nende hulgas on ka mõned suured, kuid nendest oleme teadlikumad.

Meil kõigil on mitmeid hirme, millega oleme ära harjunud ning nendega kohanevad, nii et me ei ole nendest teadlikud.

Kas see on võimalik? Kui paljud usuvad seda?

Meil on nii palju kavatsusi, kuid hirmutava mõtte tulemisel loobume sellest kergekäeliselt. Me isegi ei küsi, kas see pole ülesanne Jumalalt.

Piiblis pole kirjas, et ärge tundke hirmu, vaid selle ilmlemisel ära lase sel end peatada. Julgus pole hirmu puudumine, vaid sellele vaatamata edasi pürgimine.

Peame õppima, et kui kavatsen midagi ning tekib hirmutav mõte, siis pean mõistma toimuvat ja aru saama, et see on kurat, kes soovib mind takistada. Sel hetkel saan talle vastu astuda ja mitte hirmule alla anda. Ma ei lase hirmul valitseda.

Pead välja ütlema: ma ei ela hirmus, sest Jumal on minuga. Jätka lihtsalt oma tegevust.

Olen kuradi peale vihane, sest ta varastab hirmu kaudu inimeste kutsumuse. Ma ei taha, et tema eesmärk õnnestuks sinu elus.

Ma tahan, et vallutaksid töötatud maa, mitte ei kuuks sellest koguduses või et räägid ja palvetad terve elu, kuid ei näe seda töötust reaalselt.

susena.

Tahan, et sa naudiksid Jumalat, iseennast ja ümbritsevaid inimesi ning teeksid oma eluga Jumala auks kõikvõimaliku. Hirm võib selle vangistada.

See on täiesti haletsusväärne, kui saaksime kuhjata kokku kõik, mida kurat on hirmu kaudu siin ruumis viibijatel varastanud. Seda nähes oleksime enda peale raevunud, et lasime hingevaenlasel seda lihtsalt rüüstata.

Kristlane võib omada üht iseloomujoont hirmu vastu, mis on Jumalale meelepärane: ma ei hakka kartma.

See ei tähenda, et sa ei tunne hirmu. Kui sa ei mõista nende kahe erinevust, siis hirmu saabudes mõtled, et sinu puhul see ei tööta. Ususammu teed midagi hirmu vastu rääkides.

Ma ei tea, kas hirmu saab ära palvetada. Teate, mis palvetades toimub?

Palves palu pigem, et Jumal annaks sulle julguse astuda hirmule vastu, kui et peaksid seda tundma.

Saatan tahab meid alati takistada edasi minemast. Alati.

Mida ütles Paulus 1. Korintlastele 16:9? "... mulle on siin avanenud uks suureks ja tõhusaks tööks, ent vastaseid on palju."

Uus tase ja uus vastuseis - nii see lihtsalt töötab. Palume ametikõrgendust, kuid unustame, et sellega kaasneb veel midagi. Avanenud on uks suureks ja tõhusaks tööks, ent vastaseid on palju.

Ära küsi Jumalalt midagi, kui sa pole valmis hinda maksma.

Mõnikord tõmbume tagasi, kui Jumal tahab täita meie soovi. Me ei mõista, mis toimub.

See on lihtsalt kurat, kes soovib sind hirmutada. Pead otsustama, et ei karda. Senikaua, kui tead, et teed midagi, mida Jumal on sind juhtinud tegema või et see on Piibli järgi õige, siis pead lihtsalt edasi pressima.

Hirmuga kaasneb põgenevine. Hirme on erinevaid. Vaatasin ükskord neid sõnaraamatust ning mõnest

teatmikust ja leidsin tohutult palju hirme ja foobiaid.

Ma räägin siin ka endale. Ma ei pea end araks, kuid tean oma väikestest hirmudest, millega olen elus kohanenud ja ma ei taha nii elada.

Usun, et Jumal tahab, et elaksime hirmuvabalt. Ta tahab, et oleksime julged, vaprad, kindlad Jumalas ja täis usku.

Ta soovib, et oleksime kindlad, mitte pidevalt norgus. Ta tahab, et meil oleks eesmärk, mitte ei uitaks sihitult ringi. Ta ei taha, et oleksime loiud. Ta ei taha, et oleksime hirmu tõttu tegevusetud, vaid soovib, et oleksime ärksad ja tooksime kuradile närviva-pustuse.

Ma ei karda. Ma ei karda. Mida saab inimene mulle teha, kui Jumal on minu poolt? Kui Jumal on minu poolt, siis kes saab olla minu vastu?

„Joyce, mul pole aimugi, mis võib juhtuda.”

Paljud ei tea. Ma samuti ei tea. Isegi kui arvad teadvat, siis tegelikult sa ei tea.

„Jumal ütles mulle...”

Ta ütles sulle kindlasti midagi, kuid Ta ei andnud teada toimumise aega. Sarnaselt kõikide teistega testitakse ka sind.

On võimalik, et mõtlesid selle ise välja. Jumal ei rääkinud sulle seda, seega see ei täitu ning võid selle ära unustada. Kui palju anname hirmule ruumi?!

Isa, palun Jeesuse nimel, paljasta iga hirm, mida sallime enda elus laiskuse või harjumuse tõttu. Ma palun, et Sa ilmutaksid neid meile, et saaksime ükshaaval vastanduda oma hirmudega kuni selleni, et oleme nendest täiesti vabad. Jeesuse nimel, aamen.

Markuse 11:22:

"Ja Jeesus vastas neile: "Olgu teil (püsivald) usku Jumalasse!"

Nii hea.

"Tõesti, ma ütlen teile, kes iganes ütleb tolele mäele: "Kerki ja kukuta end merre!"

Seega pead midagi ütlema. Tegeleme kahtlustega homme.

"... ega kahtle oma südames, vaid usub, et see, mis ta räägib, sünnib, siis see saabki talle! Seepärast ma ütlen teile: "Kõike, mida te iganes palves endale palute - uskuge, et te olete saanud, ja see saabki teile!""

Loen veel veidi edasi.

"Ja kui te olete palvetamas, siis andke andeks, kui teil on midagi kellegi vastu."

Ükskõik mida kellegi vastu. Lase see lahti ning anna see andeks.

"... et ka teie Isa taevas annaks teile andeks teie eksimused."

Loen ka 26. salmi:

"Kui..."

Kui Piiblis on mingi teema sõnadega nagu "aga" või "kui", siis on neil uskumatu kaal.

"Kui te aga ei anna andeks, siis ei anna ka teie Isa, kes on taevas, teie eksimusi teile andeks."

See on üsna selgesõnaline. See ei vaja tõlgitsemist ega isegi ilmutust. See on siis, kui oled kellegi peale vihane, solvunud, kibestunud, haavunud, vahet pole, mis asjas.

"Joyce, sa ei mõista, mis minule on tehtud."

Sa ei taha, et su usk takerduks pelgalt mõne tunde tõttu, kui oled vihane kellegi peale, kes arvatavasti naudib oma elu ega hooli sinu haavumisest.

Mõned on vihased isegi surnute peale. Kui arulage see on? See ei aita.

Olgu sul Jumalasse püsivalt usku. Nii hea.

See ei tähenda, et usud seni kui... tekib ootamatu probleem, võib-olla isegi laiaulatuslik.

Olgu sul usku seni kui... sa pead ootama Jumalat kaua aega.

Olgu sul usku seni kui... elu ei ole õiglane.

Olgu sul usku seni kui... keegi kohtleb sind vääralt.

Olgu sul usku seni kui... sinu vaenlasi õnnistatakse rohkem kui sind.

Selles kirjakohas pole tingimusi. Mulle meeldib Dave seletus usust. Ta ütleb, et ainus lõpp Jumala usule peaks ilmnema siis, kui oled saanud vastuse.

Teisisõnu, kui usun Jumalat auto saamiseks, siis selle saamisel ei pea ma enam uskuma. Saan siis kasutada oma usku millegi muu jaoks.

Kui olen saanud lahenduse...

Mind ei peaks peatama ooteaja pikkus, tulevased takistused või saatana erinevad valed. Mind peaks peatama üksnes vastuse saamine. Kui me ka sureme, enne kui näeme seda vastust reaalsena, on Jumal selle usuga rahul.

Te pole selle üle väga õnnelikud. Hakkasite kartma, kui ma sellest rääkisin? Kas ma ikka saan palvevastuse?

Meid ei tee õnnelikuks soovitu kättesaamine, vaid usu rakendamine. Jumalat usaldades kogeme rahu.

Roomlastele 15:13 on kirjas, et rõõm ja rahu on usus, mitte saades kõike, mida hing ihaldab. Võid olla usus sama õnnelik kui vastuse kättesaamisel.

Mõned ei usu seda. See on tõsi. Teeme end ooteajal õnnetuks. Võid oodata kahtluse ja uskmatusesega, või siis usus, öeldes: „Jumal, usun, et

tööta. Usun, et Sa ei valeta ja Sa ei jää eales hiljaks. Kui pean selle saama, siis saan selle kõige kiuste.”

Võid ka öelda: „Jumal, kui Sa ei taha, et mul see oleks, siis ma ei soovi seda.”

Kui oled usus palunud ning oled valmis ootama ja sinu palve on Jumala tahte järgi, siis milleks peaksid muretsema, sest keegi ei saa Teda peatada?

Mitte keegi. Mitte ükski deemon ega inimene.

1. Johannese 4:18 on kirjutatud, et täiuslik armastus ajab kartuse välja. Võid olla julge, et Jumal armastab sind täiuslikult. Ta armastab meid kõiki täiuslikult. Ta teeb kõike üksnes meie kasuks, isegi kui meile ei tundu nii.

Pea seda meeles. Isegi kui sinu olukorrad ei näi olevat head. Tea, et Jumala armastab sind ning Tal on hea plaan, mida Ta teostab sinu elus tasahaaval. Tal on vaja, et nõustuksid ja usuksid seda.

JOYCE MEYER

Jimmy Huhtala jutustab

Sündisin Lõuna-Põhjamaal pere esimese pojana, kelle lapsepõlv möödus eeskujulikus ja heas kodus. Ema oli algkooli õpetaja ja isa oli tubli töömees, kes osales samuti valla poliitikas. Meil oli olemas kõik hea perekonna jaoks oluline, meil ei kasutatud mõnuaineid ega olnud erilisi probleeme.

Millegi pärast mõjutas mind naabrimehe eeskuju, keda politsei käis vahel viimas ja vahel toomas. Meie külakaupluses suhtuti temasse ettevaatlikult ja täheldati, et see mees lõhnab isemoodi. Hakkasin mõistma, et see on alkoholi lõhn ja panin tähele inimeste suhtumist temasse.

Siis ükskord, kui olin koos isaga kõndimas sisse ja kui politsei teda talutas, otsustasin, et tahan olla suurena nagu see naaber, joodik ja pätt, nii et inimesed saavad olla ärevil ja mõelda, mida see on teinud, kui politsei tema kannul käib.

Väikese poisina ei saanud minust küll kurjategijat. Vaatamata heale kasvatusesele oli mul siiski vajadus teiste hulgast halvaga silma paista. Siis

tuli koolikiusamine ja juba varases eas nautisin olukorda, kus suutsin põhjustada teistele valu või panna teised ennast kartma. Siiski oli üldjoontes mul suhteliselt normaalne lapsepõlv.

Kui olin kaheteistkümnene ja oli viimane jõulupäev, sõitsin tugevas lumesajus ilma valgustite ja helkuriteta jalgrattaga pimedal teel kodu poole, kui sain pähe hea mõtte sellise halva nähtavusega proovida, kui kaugemale saab teeservast minna, nii et seda enam ei näe. Järgmine mälestus on selline, et olen umbes viie meetri kõrguselt vaatamas, kuidas ma sõidan jalgrattaga ja näen, et tagant tuleb auto, mis sõidab mulle otsa. Saan löögi pörkeraualt, sealt edasi üle kapoti, tuuleklaasi ja katuse ning kukun teele, ja siis kõik pimeneb.

Nii oli tegelikult toimunud ja peale ime, et olin ihust väljunud, juhtus veel see, et keegi mees, kes oli sõitnud mõne kilomeetri kaugusel teises suunas, kuulis häält, mis käskis tal pöörduda tagasi. See oli nii tõeline, et ta

loobus tööleminekust ja kasutas autotelefoni teatamaks, et peab pöörduma tagasi selles suunas, kuhu oli korraldus suunduda.

Ta näeb teel halva nähtavuse tõttu enda arvates auto alla jäänud looma. Ta peatub teeserval ja saab aru, et tegemist on inimesega. Siis ta näeb, kuidas teisest suunast, sõidurajal, millel mina tajutult laman, tuleb kaks rekkat järjestikku.

Mees mõistab, et autojuhid ei suuda märgata sellise ilmaga teel lamajat õigeaegselt ning jõuab joosta ja tõmmata mind jopekraest haarates teelt eest ära ja rekkad kihutavad mööda. See oli üleloomulik Jumala sekkumine, et autod ei sõitnud minust üle.

Ärkasin haiglas korraks siis, kui mind oldi viimas operatsioonilauale ja kui hiljem ärkasin, siis imestasin, kuidas saab inimene olla nii täis sinikaid, et ka sõrmede vahe oli violetne. Auto oli tulnud üle sajakilomeetrise tunni kiirusega ja mina olin keerelnud, kusjuures mul oli kaasas vana rattalogu, mis oli jala küljes kinni, kuna vänt oli jalast läbi ja väänas jalga ebaloomulikus asendis teekonnal pööreldes.

Arstil oli silma taibata, et liigutakse piirkonnas, kus tema oskused on piiratud ja kõike ei saa parandada kipsi või nõelumisega ja kutsus sinna jutlustajaid vestlema, küsides enne selleks luba. Minu palatisse tuligi kaks pastorit, kes rääkisid, et Jumal on üleloomulikult sekkunud minu elusse ja teinud ime, mille tõttu ma olen elus ja Jumalal peab olema plaan minu elu jaoks ning evangeelium on see, et Jeesuse kaudu saadakse osadusse Jumalaga.

Üks osa minust oli kindel selles, et see on ilmseim selgitus kogu toimunule ja teine osa oli vastavuses minu ootusele elust. Kui ma usun Jumalasse, kellel on plaan minu elu jaoks, siis saab sellest minu elu tähtsaim asi ja minu valitud tee ei mahu siis enam Jumala plaani. Ma vältisin seda teadlikult ja tegin otsuse, et ma ei ole nõus uskuma Jumalasse ega kõrgematesse jõududesse, nii et keegi teine otsustaks minu elukäigu üle.

Lihameel võitis ja valitses 12 aastat. Läksin pärast taastumist kooli vanemasse astmesse ja minu ellu tulid mõnuained, alkohol ja hiljem ka muud ained. Midagi loks-

tas paigale ja ma mõistsin, et see on minu elu.

Hakkasin ilmselgelt tegema kuritegusid ja 16aastaselt olin esimest korda A-kliinikus ja sain esimese tingimisi vang-lakaristuse.

17aastaselt sidusid sõbrad minu esmalt puu külge, siis olin narkojoobes rihmatuna autoistme külge ja ärkasin nahkrihmaga seotult psühhiaatriaosakonna sängis.

Toimus esimene psühhiaat-riahaigla külastus ning siis narkovastaseid ja võõrutus-ravi kuure, mida ei suuda aastate jooksul kokku lugeda. 18aastasena tuli esimene vabadusekaotus ja 19sena teine. Langus oli küllaltki kiire.

Vanglas algas aeg, mida ma nimetan teiseks perioodiks, kui Jumal hakkas mind kutsuma. Kuni selle ajani olin mõelnud, et keegi ei saa minu vastu midagi. Olin teinud kuritegusid nii, et mul oli ükskõik, kui keegi näeb, sest ma arvasin, et keegi ei saa mulle midagi teha. Olin ise oma elu isand.

Kuid kui esimest korda Kerava noortevangla uks minu taga sulgus, siis mõtlesin, et mul ei lähegi niisama, midagi saadi siiski teha. Siis oli aega mõelda

sellele, et ma ise ei kontrolli oma elu, kuigi olin arvanud, et teen, mida ise tahan. Selline eluviis tõmbab kaasa.

Siis tuli elumuutus, et kui vahetasin kongi, oli eelmine kinnipeetav jätnud riuilisse Piibli, millesse oli kirjutatud mõte: „Sellest Piiblist leidsin vabaduse, kuigi olen vanglas. Loodetavasti leiad ka sina.”

Siis mõtlesin, et sellega pole ma veel tutvunud ja olin selle 12 aasta taguse Jumala sündmuse surunud alateadvusse. Siis hakkasin lugema Piiblit, nii nagu raamatuid loetakse, algusest peale ja Moosese Seaduse kohal hakkas tor-kima, et ma ei suuda isegi Soome seadusi täita.

Siis saatis sugulane mulle lugeda raamatu „Kuoleman kauppias”. Lugesin, kuidas narkomaanist kurjategija saab usklikuks, võtab vastu andestuse ja uue elu. Võtsin ka vangla raamatukogust sarnaseid, nagu Klinu Laukkase raamatu lugemiseks ja mõtlesin, et kui need jutud on tõde, siis võib see Jeesus muuta ka minu elu. Teadsin, et mind ei saa miski muu aidata, kuna mind oli seni püütud nii minu tahtel kui tahtevastaselt mõnegi elukut-selise abistaja poolt aidata.

Kuid siis komistasin armu

otsa. Tundus liiga lihtne, et võib lihtsalt paluda patud andeks ja saada uue elu. See oli vastu minu õiglusetunnet, et elus tuleb kõik ära teenida. Siis panin Piibli mõistetamatute asjade hulka ja pidasin kõiki usklikke segaseks.

Sõbrad kutsusid ka mind vanglakirikusse: tule vaata, seal on kooris ilusaid naisi. Vastasin, et mina ei lähe kirikust naisi otsima. Seda kestis kuni 24. eluaastani, enne kui tuli Jumala viimane kutse.

Emal on elanud kogu mu nooruse hirmu all. Ta ei saanud öösel magada, sest kartis, et kas tuleb telefonikõne, et ma olen surnud või olen kellegi tapnud. Isa uputas ennast tööga ega rääkinud palju. Emal püüdis küll rääkida ja tuli selle abil usku. Ta oli korralik luterlane, kuid kui ta hakkas palvetama, et Jumal muudaks minu elu, siis kohutus ta olukorraga, et ta ka ise ei tunne Jumalat. Emal hakkas öösiti minu eest palvetama.

See on olnud vanematele koormaks ja ka minu väikesed õed on palju kannatanud, kartnud ja häbenenud selles väikeses maakohas, kus sildistati kogu pere.

Veidi enne 24. eluaasta täi-

tumist olin kasutanud kõiki ühiskonnas pakutavaid abivahendeid vabanemiseks, mida olin ka ise otsinud. Ma ei soovinud elada sellist elu, kuid olin jöetu. Olin saanud palju häid nõuandeid, kuid polnud jõutagavara selle järgi elamiseks. Siis tuli Jumala Vaimust minusse kindlus, et ma kas suren noorena enne-aegselt mõnuainetes või pean tegema selgeks Jeesus-asjad.

Vangiraamatust „Kuoleman kauppias” meenusid Heidi sõnad: „Proovi Jeesust, ei maksa midagi ja saad tohutu fiilingu.” Lugesin veelkord seda raamatut ja võtsin ühendust Kerava nelipüha koguduse pastori Talja Ariga.

Jumalateenistustel polnud ma kunagi käinud ja suundusin pastori vastuvõtule sooviga vestelda. Olin nii tõsisel kohal, et võtsin pangarvelt välja kogu raha. Olin olnud mõne kuu tugirühmade toel kaine ja mõtlesin, et kui pastoriga kohtumisel ilmneb, et ristiusk on üksnes mingi harrastus, mida olin kartnud, siis lähen otseteed kõrtsi, joon ennast täis ja võtan endalt elu.

Või siis teine võimalus. Kui Jeesus-jutud, mida olen lugenud raamatutest, on tõsi, siis

saab pastor loa esitleda mind sellele Jeesusele: ma saan usklikuks ja minu elu muutub täiesti.

Oli kaks võimalust, kas surm või uus elu, vahepealseid ei olnud. Läksin vastuvõtule, kuid pastor oli minu arvates liiga noor, liiga rõõmus ja oli kõike muud, kui olin arvanud stereotüüpselt. Püüdsin rääkida oma elust kõige mustema stsenaariumi järgi ja lootsin salaja, et pastor vastab, et sinusuguseid me aidata ei saa.

Mida rohkem rääkisin, seda laiemaks läks pastori naeratus. Siis ta küsis: kas sulle tundub, et oled jõudnud ummikusse? Ma midagi iitsatasin, et kuidas ta siis ei mõista vähematki minust. Siis ta ütles midagi sellist, mis oli ühest küljest rumalaim, mida olin kunagi kuulnud, kuid täna ütlen, et see oli väelisin, mida olin kuni selle ajani kuulnud.

Ta ütles: „Siis sul ei ole häda midagi, kuna Jumalale ei ole miski võimatu. Jeesus saab aidata ka sind.”

Mul läks silme eest häguseks ja nägin juba, kuidas ma viskan pastori kontorinurka ja hakkan peksma teda rusikatega näkku. Kujutasin juba ette

tema veriseks minevat näoklompi ja ennast karjumas: „Kas sa ei saa aru, kellega sa räägid? Olen käinud kõigi professionaalsete abistajate juures kümme aastat ja minu elu on olnud üksnes õnnetus ning nüüd sa ütled, et ei ole midagi häda ja püüad kirjutada kõik Jeesuse arvele.”

Kuid siis, kui olin kaotamas enesevalitsust, hakkasin nägema seda olukorda teisiti ja mõistsin, et minu ees istub mees, kes usub sellesse, mida ütleb. See ei ole tema jaoks juhend, mis tuleneb eeskirjadest, et kui tuleb selline mees, siis kuidas lahendada tema probleeme, vaid ta pakub mulle võimalust, et Jeesus saab aidata.

Siis ta küsis: „Kas võin palvetada sinu vabanemist sidumistest ja siis paluda nn patuse palve?”

Palud Jeesuselt patud andeks ja lubad tal tulla oma ellu. Tundetase mel ei olnud mul sel hetkel rohkem usku kui teistel varasema elu päevil, kuid oli mõistmine, et nüüd on see hetk, kui tahan panna sellele kogu lootuse, sest polnud muud võimalust, kuna inimesed ei suutnud mind aidata.

Laskusime põlvili, ta pani

käe mu peale ja kuulutas mulle vabanemist sõltuvustest. Siis me palvetasime koos, tema ees, mina kordasin järele. Ma ei mäleta, mida ütlesin suuga, aga südame hüüd oli: „Jeesus, kui sa oled olemas, siis anna mulle andeks kõik mu pahateod ja kui sa pärast seda kõike saad anda mulle veel uue elu, siis olen nüüd siin ja luban elada seda Sinu tahte kohaselt.”

Siis tuli tegelik häda ja nüüd tundub see lapsik, et mis siis, kui see läheb Jumalast mööda ja mina panustan kõik sellele. Aga mis siis, kui ta ei kuule? Kuid ta kuulis.

See oli täielik revolutsioon ja kui me tõusime palvest, küsis pastor, kas ma tunnen midagi. Ma vastasin pettununa, et ei tunne midagi.

Aga siis hakkas näos midagi imelikku juhtuma ja see oli lai naeratus. Seda oli tunda näolihastes ja kuna ma polnud midagi sellist kunagi tundnud, siis pidin seda käega katsuma. See ajas mind naerma ja ma arvasin, et mul on üsna hea olla.

Siis tuli täielik kindlus, et mul on asjad Jumalaga korras ja kui nüüd sureksin, siis ma ei peaks vastutama oma pahategude eest, vaid olen

saanud need tegelikult andeks.

Samuti oli mul mõistetamatu kindlus, et ma kunagi ei pöördu enam tagasi minevikku. See ei olnud kooskõlas sellega, mida arst veel juunikuus ütles minu kohta, et miks tõite ta siia, oleksite võinud viia ta otse prügimäele, sest nii palju oldi minuga haiglas vaeva nähtud.

Viimane võõrutusravi oli katkestatud sotsiaalosalakonna poolt sel põhjusel, et mind oli arvatud nii lootusetuks meheks, et minu elus ei muutunud midagi, kui tahes suure rahaga ravida.

Äkki olin ise kindel, et mitte kunagi enam. Julgesin seda öelda, et minu sõltuvus katkes.

Ma ootasin, et näen ehk tuliseid tähti või valgussähvatusi, imesid väliselt, kuid suurim ime toimus minu sees, sündis uus elu.

Üsna varsti pärast uskutulekut otsustasin rääkida sellest sõpradele ja see oli kerge, kuna kaks peamist sõpra, kes ei olnud suhtunud soojalt usuteemadesse, istusid vanglas ja neile sain üksnes kirjutada. Üks neist vastas, et see on mulle väga hea ja teine kirjutas, et sellega poleks saanud keegi teine peale Jumala

hakkama.

Jõuluks läksin külla vane-
matele, kellele ma polnud
telefonitsi midagi rääkinud.
Läksin koju, kallistasin ema
ja ema arvas, et nüüd on
midagi juhtunud. Istusin köö-
gilaua äärde, kus ema val-
mistas süüa. Pidin ikka ema
kiusama ja alustasin nii:
„Ema, kuna sa oled usklik
inimene, siis kindlasti oled
palvetanud ka minu asjade
eest.”

Ema vaatas mind ettevaat-
likult, sest olin keelanud tal
endale usuasjadest rääkida, ja
nõustus.

Küsisin: „Mida sa oled palu-
nud?”

Ema vastas: „Et sa
vabaneksid narkootikumidest
ja viinast, saaksid korteri ja
uskliku sõbra.”

„Kas sa oled veel midagi
palunud?”

Ema oli veel ettevaatlikum
ja ütles, et on enim palunud
seda, et ma usku tuleksin.

Ütlesin: „Ema kuidas sulle
tundub, kui kõigile neile pal-
vetele on vastatud?”

Siis lõhe, mida ema val-
mistas, lendas tal käest ja ta
hüüdis: „Halleluuja!”

Siis ta veel korra veendus,
et ega ma nalja tee. Võttis

seejärel nitroglütseriini ning
hüüdis veelkord halleluuja ja
hakkas siis helistama ümber-
kaudsetele palvesõpradele.
Minu isa sai usklikuks umbes
kuu aega hiljem.

Tahan öelda seda inimesele,
kes on või pole seotud mõnu-
ainete või kuritegevusega.
Kuid kui oled sisemiselt
ummikus ja kõik õlekõrred on
läbi proovitud ning näib, et
pole lootust, siis tsiteerin
sulle pastor Ari Taljat:

„Sul pole midagi häda,
kuna Jumalale pole miski või-
matu.”

Võin enda ja paljude teiste
kogemuste põhjal öelda, et
Jeesus saab sind aidata.

Tahan julgustada ka sind,
kelle sõber on lootusetus
olukorras, kelle kõrval sa oled
kannatanud valusid või palve-
tanud tema eest. Need palved
saavad kuulnud. Ja kui sa ise
polegi usus, siis sinu ligimene
võib vajada Jeesust. Tasub
rääkida talle, et oled kuulnud,
et on olemas elav Jumal, kes
võib muuta inimese elu.

TV7 saates

„Isännän pöydässä”